

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Rond haar achtste leefde Eve in een commune terwijl haar ouders gezocht werden. Eve werd aangetroffen zonder ID, zonder herinneringen en met een trauma door seksueel misbruik.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, hoewel dat wel zo is. Het is dat ik dat moet doen.’

Vermoorde getuige

www.jdrobb.nl
www.noraroberts.com
www.boekerij.nl

J.D. Robb

Vermoorde getuige

Deel 10 in de Eve Dallas-serie

ISBN 978-90-225-8707-2

ISBN 978-94-023-0738-2 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Witness in Death*

Oorspronkelijke uitgever: The Berkley Publishing Group

Vertaling en zetwerk: Textcase, Utrecht

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Valentino Sani / Arcangel Images

Deze uitgave is mede tot stand gekomen door Sebes & Van Gelderen Literair Agentschap

© 2004 Nora Roberts

© 2016 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het gaat om het spel.
– *William Shakespeare*

Deze redelijke bemiddelaar, en onpartijdig onderdeel
van gerechtigheid, de Dood.
– *Sir Thomas Browne*

1

Voor moord bestond altijd publiek.

Of het nu de vorm aannam van verschrikking of vrolijkheid, van zwarte humor of stil leed. Omdat de mensheid werd gefascineerd door de ultieme misdaad werd dit onderwerp maar wat graag gebruikt, zowel in realiteit als in fictie.

De moraal was dat moord kaartjes verkocht en moord had door de geschiedenis heen volle theaters getrokken. De Romeinen waren duwend en trekkend het Colosseum binnengegaan om te zien hoe gladiatoren elkaar in bloederige stukjes hakten. Of ze gingen, om de sleur van de dag te doorbreken, naar een matinee, waar een aantal ongelukkige christenen voor het vermaak van een juichend publiek hun krachten moesten meten met enthousiast meewerkende leeuwen.

Omdat de uitkomst van deze ongelijke strijd zo goed als zeker was, verdrong de menigte zich niet op de tribunes om te zien of de christenen vandaag misschien zouden winnen. Ze kwamen voor de afloop met al het bloed en de smerigheid die ermee gepaard ging.

De mensen gingen tevreden naar huis omdat ze waar voor hun geld hadden gekregen, en waren nog blijer dat ze het er zelf levend en heelhuids vanaf hadden gebracht. Plaatsvervangende moord was een eenvoudige manier om jezelf gerust te stellen dat je eigen problemen eigenlijk wel meevielen.

De menselijke natuur en de behoefte aan dit soort vermaak waren de afgelopen twee millennia nauwelijks veranderd. Leeuwen en christenen waren dan misschien wel uit de tijd, maar in de laatste ademtocht van de winter in het jaar 2059 verkocht moord nog steeds goed en zorgde voor stijgende kijkcijfers in de media.

Vanzelfsprekend op een beschaafdere manier.

Gezinnen, verliefde stelletjes, ontwikkelde mensen en boertjes

van buiten stonden nog steeds in de rij en telden hun zuurverdiende credits neer om vermaakt te worden door het idee van moord.

Misdaad en straf waren het werk van inspecteur Eve Dallas en moord was haar specialiteit. Maar vanavond zat ze in een gemakkelijke stoel in een uitverkochte zaal en keek ze toe hoe een uitgekookte moordzaak op het toneel werd vertolkt.

‘Hij heeft het gedaan.’

‘Hm?’ Roarke was net zo geïnteresseerd in de reactie van zijn vrouw op het toneelstuk als in het toneelstuk zelf. Ze leunde naar voren in haar stoel, met haar armen gevouwen op de glanzende balustrade van de privéloge. Haar cognackleurige ogen speurden het toneel en de spelers af, zelfs toen het doek viel voor de pauze.

‘Die Vole-kerel. Hij heeft de vrouw vermoord. Haar schedel ingeslagen voor geld. Ja toch?’

Roarke nam de tijd om voor hen allebei een glas champagne in te schenken, die hij koud had gezet. Hij was er niet zeker van geweest hoe ze zou reageren op een avondje uit met moord als vermaak en was blij dat ze ervan genoot. ‘Misschien.’

‘Je hoeft het me niet te vertellen. Ik weet het.’ Eve nam het fluitglas aan en bekeek zijn gezicht onderzoekend.

En het was een verbluffend gezicht, dacht ze. Het leek op een magische manier te zijn gebeeldhouwd tot een verbijsterende, mannelijke schoonheid waarvan vrouwelijke hormonen vrolijk begonnen te neuriën. De lange, gebeeldhouwde botten, de stevige, volle mond die nu opkrulde in een heel flauwe glimlach terwijl hij naar haar keek, werden omlijst door donkere manen. Hij stak zijn hand uit, heel nonchalant, en streelde met die lange vingers haar haarpunten.

En die ogen, dat schitterende, bijna intense blauw, brachten haar het hoofd nog steeds op hol.

Het was gênant dat die man haar met slechts één blik binnenstebuiten kon keren.

‘Waar staar je naar?’

‘Ik kijk graag naar je.’ Die eenvoudige zin, uitgesproken met dat muzikale vleugje Ierland, bezat een heel bijzondere kracht.

‘Ja?’ Ze hield haar hoofd schuin. De gedachte dat ze de hele avond niets anders hoefde te doen dan bij hem zijn, van hem te

genieten, ontspande haar en ze liet hem op haar knokkels knabbelen. ‘Je wilt zeker rotzooien?’

Geamuseerd zette hij zijn glas neer en terwijl hij haar aankeek, liet hij zijn hand langs haar lange been omhooggliden tot waar de split in haar nauwe rok bij de heup eindigde.

‘Viespeuk. Ophouden.’

‘Je vroeg het zelf.’

‘Jij schaamt je ook nergens voor.’ Maar ze lachte en gaf hem zijn glas weer aan. ‘De helft van de mensen in deze luxueuze tent van je hebben hun toneelkijkers op deze loge gericht. Iedereen wil een glimp opvangen van Roarke.’

‘Ze kijken naar mijn bijzonder handige vrouw, de moordagent die me ten val heeft gebracht.’

Ze lachte er spottend om, dat had hij wel verwacht. Het gaf hem de kans om naar haar toe te buigen en zijn tanden lichtjes in haar zachte onderlip te zetten. ‘Ga zo door,’ waarschuwde ze. ‘Straks moeten we kaartjes verkopen.’

‘We zijn eigenlijk nog maar net getrouwd. Niemand vindt het vreemd dat pasgetrouwde stellen in openbare gelegenheden flikflooiën.’

‘Alsof jij je iets aantrekt van wat andere mensen vinden.’ Ze legde een hand op zijn borstkast en duwde hem voorzichtig van zich af tot op veilige afstand. ‘Dus je hebt vanavond een volle zaal. Daar twijfelde je waarschijnlijk ook niet aan.’ Ze draaide zich om en keek weer naar het publiek.

Ze wist niet veel van architectuur of vormgeving, maar het gebouw droop van de klasse. Ze veronderstelde dat Roarke de beste denkers en talenten die hij kon krijgen in dienst had genomen om het oude gebouw in zijn oude glorie te herstellen.

Tijdens de pauze wandelden de mensen het enorme theater met meerdere verdiepingen in en uit en het geluid van hun stemmen steeg op als een zacht, menselijk gebulder. Sommigen waren zo schitterend gekleed dat je er, bij wijze van spreken, een moord voor zou doen. Anderen droegen vrijetijdskleding, zoals airboots en extra grote, retro-pilotenjacks die deze winter in de mode waren.

Met zijn huizenhoge, beschilderde plafonds, zijn kilometers rode tapijt en massa’s verguldsel was het theater zelf opgeknapt

volgens Roarkes nauwkeurige specificaties. Al zijn bezittingen werden uitgevoerd volgens zijn specificaties, en, dacht Eve, hij bezat verdomme bijna alles wat er in het bekende universum te bezitten viel.

Daar was ze nog steeds niet aan gewend, ze betwijfelde of ze zich er ooit helemaal bij op haar gemak zou voelen. Maar dat was Roarke en ze hadden voor elkaar gekozen, in voor- en tegenspoed.

In het jaar dat ze elkaar hadden ontmoet, hadden ze van allebei meer dan genoeg gehad.

‘Je hebt hier een geweldige tent, maatje. Ik kreeg geen volledig beeld van de holomodellen.’

‘Modellen laten alleen de constructie en stijlelementen zien. Een theater heeft mensen nodig, hun geuren en geluiden, om indruk te kunnen maken.’

‘Ik geloof je op je woord. Waarom heb je dit stuk gekozen voor de première?’

‘Het is een boeiend verhaal met, volgens mij, tijdloze thema’s, zoals bij de beste verhalen. Liefde, verraad, moord; allemaal in een gelaagde en nonchalante verpakking. En het heeft een sterbezetting.’

‘En je hebt overal je stempel op gedrukt. Toch is Leonard Vole de schuldige.’ Ze keek met tot spleetjes geknepen ogen naar het glinsterende, rood met gouden, dichte doek alsof ze erdoorheen kon kijken om te be- en veroordelen. ‘Zijn vrouw is een heel kille gast, ze heeft een paar streken achter de hand. Die jurist-kerel is goed.’

‘Advocaat,’ verbeterde Roarke. ‘Het stuk speelt zich af in Londen, halverwege de twintigste eeuw. In dat specifieke systeem bepleiten advocaten strafzaken.’

‘Het zal wel. De kostuums zijn geweldig.’

‘En authentiek, circa 1952. Toen *Witness for the Prosecution* op film werd uitgebracht, was het een enorm succes en hij heeft bewezen een blijvertje te zijn. Toen hadden ze ook een sterbezetting.’ Hij had hem natuurlijk op disk. Roarke had een speciale voorliefde voor zwart-witfilms uit de vroeg en midden twintigste eeuw.

Sommige mensen zagen zwart-wit als iets eenvoudigs en overduidelijks. Hij zag schaduwen. Dat, dacht hij, zou zijn vrouw heel goed begrijpen.

‘Ze hebben goed werk geleverd door acteurs te kiezen die aan de oorspronkelijke spelers herinneren, maar hun eigen stijl behouden,’ vertelde hij haar. ‘We moeten de film eens bekijken, dan kun je je eigen oordeel vormen.’

Hij speurde het theater ook af. Hoezeer hij ook genoot van een avondje uit met zijn vrouw, hij bleef een zakenman. Het toneelstuk was een investering. ‘Ik denk dat dit stuk heel lang op de planken staat.’

‘Hé, daar is Mira.’ Eve leunde naar voren toen ze de politiepsycholoog ontdekte, zoals altijd elegant gekleed in een winterwitte, nauwsluitende jurk. ‘Ze is met haar man en zo te zien met nog een paar andere mensen.’

‘Zal ik haar een berichtje sturen? We kunnen ze uitnodigen voor een drankje nadat het doek is gevallen.’

Eve deed haar mond open, liet haar blik toen over Roarkes profiel gaan. ‘Nee, niet vanavond. Ik heb andere plannen.’

‘Werkelijk?’

‘Ja. Heb je daar problemen mee?’

‘In het geheel niet.’ Hij vulde hun wijn bij. ‘Goed, we hebben nog een paar minuten voor de volgende akte. Vertel me eens waarom je zo zeker weet dat Leonard Vole schuldig is.’

‘Te gehaaid om het niet te zijn. Niet zo gehaaid als jij,’ voegde ze eraan toe, waardoor Roarke moest grinniken. ‘Bij hem is het, hoe noem je dat... schone schijn. Jij bent door en door gehaaid.’

‘Leveling, je vleit me.’

‘Zal wel, die kerel is een linkmiegel en hij voert een mooi toneelstukje op als eerlijke, onschuldige, hoopvolle en vriendelijke man die pech heeft gehad. Maar ongelofelijk knappe kerels met een mooie echtgenote verdoen hun tijd niet met minder aantrekkelijke vrouwen, tenzij ze een agenda hebben. En die van hem gaat een stuk verder dan het verkopen van zo’n belachelijke keukenmachine die hij heeft uitgevonden.’

Ze nam een slokje champagne, ging achterover zitten toen de zaalverlichting flikkerde als teken dat de pauze ten einde was. ‘Zijn vrouw weet dat hij het heeft gedaan. Zij is de sleutel, hij niet. Zij is de actrice. Als ik het onderzoek zou doen, zou ik haar onder de loep nemen. Ja, ik zou lekker lang met Christine Vole gaan babbelen.’

‘Je vindt het dus wel een goed toneelstuk.’

‘Het zit behoorlijk goed in elkaar.’

Toen het doek opging, keek Roarke naar Eve in plaats van naar het drama in de rechtszaal.

Ze was, vond hij, een bijzonder fascinerende vrouw. Een paar uur eerder was ze thuisgekomen met bloed op haar blouse. Gelukkig niet haar eigen bloed. De oorzaak was een zaak die bijna direct nadat hij was geopend alweer was gesloten, met de dode die ze verdedigde en de bekentenis van de misdaad die ze er binnen een uur uit had getrokken.

Het was niet altijd zo simplistisch. Dat was het woord, veronderstelde hij. Hij had gezien hoe ze zichzelf uitputte, haar leven waagde, om de doden gerechtigheid te bezorgen.

Het was slechts een van haar ontelbare facetten die hij bewonderde.

Nu was ze hier, voor hem, gekleed in chic, elegant zwart, met als enige sieraden de diamant die hij haar ooit had gegeven, hangend als een traan tussen haar borsten, en haar trouwring. Haar haar was kort, een slordig kapsel met talloze tinten bruin.

Ze keek met haar koelbloedige agentenblik naar het toneelstuk, analyseerde, veronderstelde hij, het bewijs, motief en karakter net zoals bij een zaak die op haar bordje terecht kwam. Haar mond was niet geverfd; ze dacht zelden aan lippenverf, stond er niet bij stil. Haar sterke gezicht met zijn kom-maar-op-kin en het ondiepe kuiltje had het niet nodig.

Hij zag hoe ze die mond dichtkneep, hoe de tot spleetjes geknepen ogen fonkelden toen het personage van Christine Vole plaatsnam in de getuigenbank en ze de man die ze haar echtgenoot noemde verraadde.

‘Ze voert iets in haar schild. Dat zei ik toch.’

Roarke liet zijn vingers over Eve’s nek dansen. ‘Inderdaad.’

‘Ze liegt,’ mompelde Eve. ‘Niet over alles. Gedeeltelijke leugens. Hoe past het mes in het geheel? Dus hij snijdt zich ermee. Het is geen dodelijke wond. Het mes is een afleidingsmanoeuvre. Niet het moordwapen, dat ze, overigens, niet als bewijs hebben opgevoerd. Dat is een zwak punt. Maar als hij zichzelf met het mes heeft gesneden terwijl hij brood aan het snijden was – en daar is iedereen het over eens – waarom hebben ze het dan nodig?’

‘Hij heeft zichzelf met opzet gesneden om het bloed op zijn mouwen te kunnen verklaren, of per ongeluk, zoals hij beweert.’

‘Maakt niet uit. Het is een dwaalspoor.’ Ze kreeg rimpels in haar voorhoofd. ‘O, hij is goed.’ Haar stem daalde, trilde door de intense afkeer die ze voor Leonard Vole had ontwikkeld. ‘Moet je kijken hoe hij in de... Wat is het?’

‘De beklagdenbank.’

‘Ja, hoe hij in het beklagdenbankje staat, helemaal geschokt en kapot door haar getuigenverklaring.’

‘Nou.’

‘Er klopt iets niet. Ik kom er wel achter.’

Ze vond het leuk om zich erin te verdiepen, om naar invalshoeken en wendingen te zoeken. Voordat ze een relatie met Roarke kreeg, had ze nog nooit een heus toneelstuk gezien. Ze had wel wat tijd voor het scherm doorgebracht, had zich door de jaren heen een aantal keren door haar vriendin Mavis laten meeslepen naar een paar holograafopvoeringen. Maar ze moest toegeven dat het hele amusementsaspect naar een hoger niveau werd getild door het zien van echte artiesten die scènes speelden, teksten voordroegen en hun rol vertolkten.

Het had wel iets om in het donker te zitten, op de actie neer te kijken, waardoor je er deel van ging uitmaken, terwijl je net genoeg afstand hield om geen daadwerkelijk belang bij de uitkomst te hebben.

Het was haar verantwoordelijkheid niet, dacht Eve. De dwaze, rijke weduwe van wie de schedel was ingeslagen keek niet naar inspecteur Eve Dallas om de antwoorden voor haar te vinden. Daardoor werd het zoeken naar die antwoorden een interessant spel.

Als Roarke zijn zin kreeg – en dat gebeurde bijna altijd – zou die rijke weduwe zes avonden per week sterven, evenals tijdens twee matinees, gedurende een heel lange periode voor het vermaak en amusement van een publiek van amateurdetectives.

‘Hij is het niet waard,’ mopperde ze. Ze werd genoeg door de actie opgeslokt om zich aan de karakters te ergeren. ‘Ze offert zich op, voert een toneelstukje op voor de jury zodat ze haar zien als opportunist, een gebruiker, een ongevoelige trut. Omdat ze van hem houdt. En hij is nog geen stuiver waard.’

‘Je zou denken,’ merkte Roarke op, ‘dat ze hem zojuist heeft ver-
raden en hem ervoor laat opdraaien.’

‘Uh-huh. Ze heeft een heel andere wending aan de zaak gegeven,
hem zo verdraaid dat zij de boosdoener is. Naar wie kijkt de jury
nu? Het draait om haar en hij is gewoon een sukkel. Verdomde
slim bedacht, als hij het waard was, maar dat is hij niet. Komt ze
daar nog achter?’

‘Blijf maar kijken.’

‘Vertel me maar gewoon of ik gelijk heb.’

Hij boog voorover, kuste haar wang. ‘Nee.’

‘Nee, heb ik geen gelijk?’

‘Nee, ik vertel het je niet en als je blijft praten, mis je de spitsvon-
digheden en de dialoog.’

Ze keek hem chagrijnig aan, maar hield zich stil en keek hoe de
rest van het toneelstuk zich ontvouwde. Ze rolde met haar ogen
toen de uitspraak niet schuldig werd voorgelezen. Jury’s, dacht ze.
Ze waren onbetrouwbaar, in fictie en in werkelijkheid. Een jury
van twaalf degelijke agenten zou de smeerlap hebben veroordeeld.
Ze wilde het net zeggen, toen ze zag hoe Christine Vole zich wor-
stelend een weg zocht door een menigte toeschouwers, die bloed
wilden zien, de bijna lege rechtszaal in.

Eve knikte tevreden toen het personage haar leugens en bedrog
opbiechtte aan Voles advocaat. ‘Ze wist dat hij schuldig was. Ze
wist het en heeft gelogen om hem te redden. Idioot. Nu maakt hij
zich ervan af en dumpt haar. Let maar op.’

Eve keek opzij toen Roarke lachte. ‘Wat is er zo grappig?’

‘Ik heb het idee dat Dame Christie jou wel had gemogen.’

‘Wie is dat, verdomme? Sst! Daar is hij. Moet je zien hoe hij zich
verkneukelt.’

Leonard Vole liep door het decor van de rechtszaal, pronkte met
zijn vrijspraak en de heupwiegende brunette aan zijn arm. *Een
andere vrouw*, dacht Eve. *Wat een verrassing*. Toen Christine zich
in Voles armen stortte, zich probeerde vast te klampen, had Eve
medelijden met haar, maar ze was ook gefrustreerd.

Ze zag zijn arrogantie, Christines geschoktheid en ongeloof, Sir
Wilfreds boosheid. Het was precies wat ze had verwacht, hoe goed
het ook was gespeeld. En toen schoot ze uit haar stoel overeind.

‘Klootzak!’

‘Koest, meisje.’ Met groot genoegen trok Roarke Eve weer naar beneden in haar stoel terwijl Christine Vole op het toneel het mes dat ze van de tafel met bewijsstukken had gegrist in het harteloze hart van haar man stak.

‘Klootzak,’ zei Eve opnieuw. ‘Dat zag ik niet aankomen. Ze heeft hem geëxecuteerd.’

Ja, dacht Roarke, Agatha Christie zou van zijn Eve hebben genoten. Sir Wilfred liet precies dezelfde woorden weerklinken toen de mensen het toneel op holden, zich over het lichaam bogen en Christine Vole wegtrokken.

‘Er is iets mis.’ Opnieuw ging Eve staan en nu kolkte haar bloed in een ander tempo. Nu greep ze de balustrade stevig met beide handen vast, haar ogen waren gefixeerd op het toneel. ‘Er klopt iets niet. Hoe komen we beneden?’

‘Eve, het is een voorstelling.’

‘Hij acteert niet.’ Ze schoof de stoel opzij en beende de loge uit. Op hetzelfde moment zag Roarke hoe een van de geknielde figuranten overeind krabbelde en naar het bloed op zijn hand staaarde.

Hij haalde Eve in, greep haar arm. ‘Deze kant op. Hier is een lift. Hij gaat rechtstreeks naar de coulissen.’ Hij toetste een code in. Ergens vandaan, ergens beneden, begon een vrouw te gillen.

‘Staat dat in het draaiboek?’ wilde Eve weten toen ze de lift in liepen.

‘Nee.’

‘Oké.’ Ze zocht haar communicator uit haar avondtasje. ‘Dit is Dallas, inspecteur Eve. Ik heb een medivac-unit nodig. New Globe Theater, Broadway en 38th. Toestand en verwondingen nog onbekend.’

Ze gooide de communicator weer in haar tasje toen de lift opening en chaos onthulde. ‘Haal die mensen weg en hou ze in de gaten. Ik wil dat de hele bezetting en crew in het gebouw blijven. Hoeveel personeelsleden zijn er?’

‘Ik bezorg je de aantallen.’

Ze gingen uit elkaar. Eve zocht duwend haar weg naar het toneel. Iemand had de tegenwoordigheid van geest gehad om het doek te laten zakken, maar erachter bevonden zich talloze mensen in verschillende stadia van hysterie.

‘Achteruit.’ Ze snauwde het bevel.

‘We hebben een arts nodig.’ De blondine met de onaangedane blik die Voles vrouw had gespeeld, stond met beide handen tussen haar borsten geklemd. Er zat bloed op haar kostuum, op haar handen. ‘O mijn god. Iemand moet een dokter halen.’

Eve hurkte naast de man neer die languit, voorover op de grond lag en wist dat het te laat was voor een dokter. Ze kwam overeind, zocht haar penning. ‘Ik ben inspecteur Dallas, New York Police and Security. Ik wil dat iedereen achteruitgaat. Niets aanraken, niets van het toneel verwijderen.’

‘Er is een ongeluk gebeurd.’ De acteur die Sir Wilfred speelde, had zijn advocatenpruik afgedaan. Zijn toneelmake-up liep door van het zweet. ‘Een afschuwelijk ongeluk.’

Eve keek neer op de plas bloed, op het broodmes dat helemaal onder het bloed zat. ‘Dit is een plaats delict. Ik wil dat jullie achteruitgaan. Waar is de beveiliging, verdomme?’ Ze zwaaide met haar hand, sloeg hem tegen de schouder van de vrouw, die ze nog steeds voor Christine Vole hield. ‘Achteruit, zei ik.’ Toen ze zag dat Roarke uit de coulissen kwam met drie mannen in uniform, wenkte ze. ‘Haal deze mensen van het toneel. Ik wil dat ze worden afgezonderd. Er zijn kleedkamers en zo. Stop ze daarin en zet er bewaking voor. Dat geldt ook voor de crew.’

‘Is hij dood?’

‘Dat of hij wint de prijs voor beste acteur van de eeuw.’

‘We moeten het publiek naar een veilige ruimte brengen. Hen rustig houden.’

‘Ga je gang en zorg dat het gebeurt. Wil je kijken of Mira nog in de buurt is? Ik kan haar wel gebruiken.’

‘Ik heb hem vermoord.’ De blondine zette wankelend twee stappen achteruit, stak haar bloederige handen in de lucht en staarde ernaar. ‘Ik heb hem vermoord,’ zei ze opnieuw en ze viel flauw.

‘Geweldig. Fantastisch. Roarke?’

‘Ik regel het wel.’

‘Jij.’ Ze wees naar een van de beveiligers. ‘Begin met het overbrengen van deze mensen naar de kleedkamers. Hou ze daar vast. Jij,’ droeg ze de tweede beveiligers op, ‘begin met het verzamelen van de crew, de technici. Ik wil dat de deuren worden verzegeld.’

Niemand erin, niemand eruit.'

Een vrouw begon te huilen, verschillende mannen begonnen luid te protesteren. Eve telde tot vijf, stak haar penning in de lucht en schreeuwde: 'Goed, luisteren! Dit is een politieonderzoek. Iedereen die weigert de bevelen op te volgen, belemmert dit onderzoek en wordt overgebracht naar het dichtstbijzijnde politiebureau waar hij in hechtenis wordt genomen. Ik wil dat iedereen dit toneel verlaat, en wel nu!'

'Kom mee.' De brunette met het bijrolletje als Voles liefde stapte gracieus over de bewusteloze Christine heen. 'Willen een paar grote, sterke mannen onze hoofdrolspeelster optillen? Ik heb een borrel nodig, verdomme.' Ze keek om, met koele, heldere, groene ogen. 'Is dat toegestaan, inspecteur?'

'Zolang het maar niet op mijn plaats delict gebeurt.'

Tevreden haalde Eve haar communicator tevoorschijn. 'Dallas, inspecteur Eve.' Opnieuw hurkte ze naast het lichaam neer. 'Stuur onmiddellijk een forensische unit.'

'Eve.' Dokter Mira haastte zich over het toneel. 'Roarke vertelde...' Haar stem stierf weg, ze keek op het lichaam neer. 'Grote god.' Ze zuchtte diep en verplaatste haar blik naar Eve. 'Wat kan ik doen?'

'Op dit moment: assisteren. Ik heb geen werkkist. Peabody is onderweg, ik heb om een forensisch team en de lijkschouwer gevraagd. Maar tot ze er zijn, ben je de arts ter plaatse en aangesteld als politiefunctionaris. Het spijt me dat ik je avond verkloot.'

Mira schudde haar hoofd, wilde bij het lichaam neerknielen.

'Nee, kijk uit voor het bloed. Je vervuult mijn plaats delict en je ruïneert je jurk.'

'Hoe is het gebeurd?'

'Zeg het maar. We hebben het allemaal gezien. Met mijn vlijmscherpe observatievermogen heb ik het mes geïdentificeerd als moordwapen.' Eve spreidde haar handen. 'Ik heb niet eens een bus seal-it, verdomme. Waar blijft Peabody in vredesnaam?'

Gefrustreerd omdat ze zonder haar gereedschap geen betrouwbare inspectie of betrouwbaar onderzoek kon starten, draaide ze

om haar as en zag Roarke. ‘Wil je hier voor me waarnemen, dokter Mira?’

Zonder het antwoord af te wachten, beende Eve naar de linkerkant van het toneel. ‘Vertel, dat deel met het mes in de laatste scène. Hoe gaat dat in zijn werk?’ vroeg ze Roarke.

‘Nepmes. Het lemmet schuift naar binnen als het tegen een stevig oppervlak wordt geduwd.’

‘Deze keer niet,’ mompelde Eve. ‘Het slachtoffer, wat is zijn echte naam?’

‘Richard Draco. Een heel geliefd acteur. Ik neem aan dat de liefde nu behoorlijk is bekoeld.’

‘Hoe goed kende je hem?’

‘Niet goed. Ik heb hem een paar keer op een feestje ontmoet, maar ik kende hem voornamelijk van zijn werk.’ Roarke stopte zijn handen in zijn zakken, wiegde op zijn hakken heen en weer terwijl hij Draco’s geschrokken en sturende ogen bestudeerde. ‘Hij heeft vier keer de Tony Award gewonnen, oogste uitstekende recensies voor de films waarin hij heeft gespeeld. Hij was een eerste klas publiekstrekker, op toneel en het scherm, en dat is al een aantal jaren zo. Hij heeft een reputatie,’ vervolgde Roarke, ‘dat hij moeilijk is, arrogant en kinderachtig. Bedriegt vrouwen, geniet van een bepaalde hoeveelheid chemische ondersteuning die zich waarschijnlijk niet verenigt met het wetboek van de politie.’

‘De vrouw die hem heeft vermoord?’

‘Areena Mansfield. Briljante actrice. Een zeldzaam koelbloedig type en toegewijd aan haar talent. Bijzonder gerespecteerd in toneelkringen. Ze woont en werkt voornamelijk in Londen, maar werd overgehaald om voor deze rol naar New York te verhuizen.’

‘Door wie?’

‘Gedeeltelijk door mij. We kennen elkaar al een aantal jaren. En nee,’ voegde hij eraan toe terwijl hij zijn handen weer in zijn zakken stopte. ‘Ik ben nog nooit met haar naar bed geweest.’

‘Dat vroeg ik niet.’

‘Wel waar.’

‘Oké, als dat zo is, doen we het vervolg ook. Waarom ben je niet met haar naar bed geweest?’

Een flauwe glimlach trok zijn mondhoeken omhoog. ‘Aanvankelijk

omdat ze was getrouwd. En toen ze niet meer was getrouwd...’ Hij ging met een vingertop over het kuiltje in Eve’s kin. ‘... was ik getrouwd. Mijn vrouw wil niet dat ik met andere vrouwen slaap. Daar is ze heel strikt in.’

‘Dat zal ik noteren.’ Ze overwoog haar opties, speelde ermee. ‘Je kent veel van deze mensen, hebt in ieder geval indrukken van hen. Ik wil later met je praten.’ Ze zuchtte. ‘Officieel.’

‘Vanzelfsprekend. Is het mogelijk dat dit een ongeluk was?’

‘Alles is mogelijk. Ik moet het mes onderzoeken, maar ik kan dat stomme ding pas aanraken als Peabody er is. Ga maar naar achteren, geef je mensen een aai over hun bol en hou je oren open.’

‘Vraag je me nou om te assisteren bij een officieel politieonderzoek?’

‘Nee, dat doe ik niet.’ Ondanks de omstandigheden begonnen haar lippen bijna te trillen. ‘Ik zei alleen maar dat je je oren open moet houden.’ Ze tikte met een vinger tegen zijn borstkas. ‘En blijf uit mijn buurt. Ik ben in functie.’

Ze draaide zich om toen ze het luide geklepper hoorde van wat alleen maar politieschoenen konden zijn.

Peabody’s schoenen waren gepoetst tot ze pijnlijk glommen en Eve zag ze al vanaf de andere kant van het toneel. Haar dikke winteruniformjas was dichtgeknoopt tot aan de hals van een stevig lichaam. Ze droeg haar pet precies in de juiste hoek op haar donkere, steile haar.

Van weerszijden liepen ze het toneel op en troffen elkaar bij het lichaam. ‘Hoi, dokter Mira.’ Peabody keek op het lichaam neer, tuitte haar lippen. ‘Was vast een geweldige première.’

Eve stak haar hand uit naar de werkkist. ‘Recorder aan, Peabody.’

‘Ja, chef.’ Omdat het warm was onder de toneellampen, wrong Peabody zich uit haar jas, vouwde hem op en legde hem weg. Ze klemde de recorder op de kraag van haar uniformjas.

‘Recorder aan,’ zei ze terwijl Eve haar handen en avondschoenen bedekte met seal-it.

‘Dallas, inspecteur Eve, ter plaatse, toneeldecor van New Globe Theater. Eveneens aanwezig Peabody, agent Delia, en Mira, dokter Charlotte. Slachtoffer is Richard Draco, mannelijk, van gemengd ras, eind veertig, begin vijftig.’

Ze gooide de seal-it naar Peabody. ‘Doodsoorzaak: neergestoken, enkelvoudige wond. Visueel onderzoek en minimale hoeveelheid bloed wijzen op een hartwond.’

Ze hurkte en pakte met haar bedekte vingers het mes op. ‘Wond toegebracht door wat lijkt op een gewoon keukenmes, gekarteld lemmet, ongeveer twintig centimeter lang.’

‘Ik meet het op en doe het in een zak, inspecteur.’

‘Nog niet,’ mompelde Eve. Ze onderzocht het mes, zocht haar microbril, onderzocht het opnieuw vanaf het handvat tot aan de punt. ‘Aanvankelijk onderzoek onthult geen mechanisme waarmee het lemmet naar binnen schuift bij druk. Dit is geen toneelmes.’

Ze schoof de bril omhoog zodat hij boven op haar hoofd rustte. ‘Geen toneelmes, geen ongeluk.’ Ze legde het mes in Peabody’s verzegelde handen. ‘Het is moord.’

2

‘Ik kan je wel gebruiken,’ zei Eve tegen Mira terwijl de sweepers de plaats delict onderzochten. Het lichaam van Draco was al in een zak gedaan, gelabeld en op weg naar het mortuarium.

‘Wat kan ik voor je doen?’

‘Er is een flink aantal uniformen bezig met het registreren van de namen en adressen van het publiek.’ Ze wilde niet denken aan de manuren, de bergen administratie die het zou kosten om meer dan tweeduizend getuigen te verhoren. ‘Maar ik wil beginnen met het verhoren van de belangrijkste acteurs voor ik ze vanavond laat gaan. Ik wil niet dat iemand een advocaat neemt tot ik een betere grip op de situatie heb.’

Vlak voor de ogen van het publiek, dacht Eve terwijl ze het toneel bestudeerde, het decor, de ene rij luxueuze, pluchen stoelen na de andere waarin een verrukt publiek had gezeten.

Iemand was koelbloedig en arrogant. En slim.

‘Mensen voelen zich bij jou op hun gemak,’ vervolgde ze. ‘Ik wil dat Arena Mansfield zich op haar gemak voelt.’

‘Ik doe wat ik kan.’

‘Bedankt. Peabody, jij gaat met mij mee.’

Eve liep over het toneel, de coulissen in. Achter de schermen wemelde het van de uniformen. Burgers waren achter gesloten deuren weggestopt of stonden ellendig in groepjes bij elkaar.

‘Hoe groot is de kans, denk je, dat we dit tot de ochtend uit de media kunnen houden?’

Peabody keek naar Eve. ‘Volgens mij nul, maar dat is optimistisch.’

‘Ja. Agent.’ Eve wenkte een uniform. ‘Ik wil bewaking bij elke ingang, elke uitgang.’

‘Is geregeld, chef.’

‘Ik wil dat de bewakers binnen staan. Niemand verlaat het

gebouw, zelfs geen agent. Niemand komt erin, vooral geen journalisten. Duidelijk?’

‘Ja, chef.’

Een gebogen, smal toelopende gang die op de coulissen uitkwam. Eve bekeek de deuren, licht geamuseerd vanwege de gouden sterren die op verschillende deuren waren bevestigd. Ze zag ook naamplaatjes. Ze stopte bij de deur met het opschrift Arena Mansfield, klopte kort en liep toen naar binnen.

Ze trok slechts haar wenkbrauwen op toen ze Roarke op een koningsblauwe bank zag zitten terwijl hij Areena’s hand vasthield.

De actrice moest haar toneelmake-up nog verwijderen en hoewel de tranen een ravage hadden aangericht, zag ze er nog steeds prachtig uit. Haar ogen schoten naar Eve en ze waren direct gevuld met angst.

‘O god. O mijn god. Word ik gearresteerd?’

‘Ik moet u een paar vragen stellen, mevrouw Mansfield.’

‘Ik mocht me niet verkleden. Ze zeiden dat dat niet mocht. Zijn bloed.’ Haar handen wapperden voor haar kostuum langs, ze balde haar vuisten. ‘Ik kan er niet tegen.’

‘Het spijt me. Dokter Mira, kunt u mevrouw Mansfield uit haar kostuum helpen? Dan doet Peabody het in een zak.’

‘Natuurlijk.’

‘Roarke, naar buiten, alsjeblieft.’ Eve zette een stap naar de deur, deed hem open.

‘Maak je geen zorgen, Areena. De inspecteur lost het wel op.’ Nadat hij een geruststellend kneepje in Areena’s hand had gegeven, stond hij op en liep langs Eve heen.

‘Ik had je gevraagd je oren open te houden, niet om gezellig bij een van mijn verdachten te kruipen.’

‘Proberen om een hysterische vrouw bij haar positieven te houden, is niet bepaald gezellig.’ Hij zuchtte. ‘Ik kan wel een heel grote cognac gebruiken.’

‘Nou, ga naar huis en neem er een. Ik weet niet hoelang ik hier bezig ben.’

‘Volgens mij vind ik hier wel wat van mijn gading.’

‘Ga nou maar naar huis,’ zei ze opnieuw. ‘Je kunt hier niets doen.’

‘Aangezien ik geen verdachte van je ben,’ voegde hij er rustig